

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžk/16/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200849
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8015200849.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Marty Molnárovej, v právnej veci žalobcu: J. K., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom K. XXX/X, XXX XX W., práv. zást: JUDr. Juraj Lukáč, advokát, so sídlom Námestie sv. Egídia 11/6, 058 01 Poprad, proti žalovanému: Okresnému úradu Prešov, odboru výstavby a bytovej politiky, so sídlom Námestie mieru 3, 081 92 Prešov, za účasti 1/ T.. B. Y., trvale bytom W. XXX/XX, W., 2/ T. T. Y., trvale bytom W. XXX/XX, W., 3/ Z. W., trvale bytom W. XXX/XX, W., 4/ Obce Gánovce, Gánovská 184/2, Gánovce, zast. starostkou Ing. Alžbetou Čekovskou, 5/ Okresného úradu Poprad, odbor starostlivosti o životné prostredie, so sídlom Partizánska 690/87, Poprad, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. júna 2016, č. k. 6S/34/2015-55, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/34/2015-55 zo dňa 16. júna 2015 potvrdzuje.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OVBP2-2015/26798/71985/ŠSS-KK zo dňa 22.06.2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie obce Gánovce č. 153/2015, ktorým bola dodatočne povolená stavba „Oplotenie“ na pozemku parc. č. XX a XX k. ú. W., pre stavebníkov T.. B. Y. a manželku T.. T. Y., obaja bytom L. A. XXXX/XX, XXX XX O.. Stavebný úrad súčasne podľa § 82 ods. 1 stavebného zákona povolil užívanie predmetnej stavby s určením podmienok užívania.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že tento po vykonanom súdnom prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného sú v medziach žaloby v súlade so zákonom a teda námietky žalobcu nepovažoval za dôvodné.

Krajský súd poznamenal, že z administratívneho spisu, ako aj z rozhodnutí správnych orgánov nepochybne vyplýva, že stavebníci uskutočnili stavbu oplotenia na svojom pozemku bez stavebného povolenia. Stavebný úrad oznámením zo dňa 20.02.2015, č. 153/2015, oznámil účastníkom konania a dotknutým orgánom podľa § 88a Stavebného zákona začatie konania o dodatočnom povolení stavby a nariadil ústne pojednávanie s miestnym zisťovaním na deň 18.03.2015 s upozornením, že účastníci konania môžu svoje námietky a pripomienky k dodatočnému povoleniu stavby uplatniť najneskôr pri ústnom pojednávaní, resp. ak pred dňom ústneho pojednávania na stavebnom úrade. Z ústneho pojednávania bol vyhotovený zápis, z ktorého vyplývalo, že stavebníci nemali žiadne námietky a účastníci konania J. K. uviedol, že stavba nie je oplotenie, ale kamenný múr, a tento múr nie je potrebný. Kópiu tohto zápisu si prevzal, čo potvrdil svojim podpisom. Žiadne iné námietky do tohto zápisu neuviedol. Stavebný úrad vydal dňa 25.03.2015 rozhodnutie č. 153/2015, ktorým dodatočne povolil vyššie uvedenú stavbu a zároveň povolil užívanie tejto predmetnej stavby s určením podmienok na jej užívanie.

Krajský súd podotkol, že sa stotožnil s argumentáciou správnych orgánov, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia stavby uskutočnenej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami spočívalo na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Uviedol, že v danom prípade mal stavebný úrad stavebníkmi za preukázané, že dodatočné povolenie stavby „Oplotenie“ nebude v rozpore s verejnými záujmami i na základe vytyčovacieho náčrtu na vytyčenie časti hranice medzi pozemkami parc. č. XX a XX/X k. ú. W. zo dňa 18.10.2011, kópie katastrálnej mapy zo dňa 24.10.2011, výpisu z LV č. XX k. ú. W., jednoduchého technického opisu a výkresu zo dňa 27.10.2011, fotodokumentácie vykonanej v rámci štátneho stavebného dohľadu zo dňa 04.10.2011, ústneho pojednávania spojeného s miestnym zisťovaním uskutočneného dňa 18.03.2015.

Následne krajský súd uviedol, že pokladá všetky uplatnené námietky žalobcu vo vzťahu k vecnej správnosti a zákonnosti napadnutého rozhodnutia za neopodstatnené a nedôvodné.

K námietke žalobcu o nevysporiadaní sa stavebného úradu s umiestnením oplotenia krajský súd poukazoval, že stavebný úrad v rozhodnutí zo dňa 25.03.2015 podľa § 88 ods. 1 písm. b/ a § 88a ods. 4 a 7 Stavebného zákona dodatočne povolil stavbu tak, že presne opísal jej umiestnenie, rozmery, že oplotenie je situované tak, že ide presne po hranici pozemku stavebníkov a nadväzuje na kamenný múr stavebníkov pozdĺž ulice K., preto je táto žalobná námietka nedôvodná. K námietke o existencii čiernej stavby porušujúcej vlastnícke práva žalobcu v zmysle pokojného a nerušeného užívania pozemku podľa § 126 Občianskeho

zákonníka krajský súd poukazoval, že toto ustanovenie upravuje nárok vlastníka na súdnu ochranu, ktorú možno realizovať najmä prostredníctvom dvoch typov žalôb, a to žaloby na vydanie veci a zapieracou žalobou. Žalobca touto námietkou argumentoval, že svoj nárok si mohol uplatňovať súdnou cestou, avšak pre potreby konania správnych orgánov bola táto námietka právne irelevantná. Žalobca namietal presah predmetnej stavby do jeho pozemku, pretože sa svojím podzemným umiestnením nachádza aj na parcele č. XX/X k. ú. W., a že žalovaný legalizoval len časť stavby na parc. č. XX a XX k. ú. W.. S touto námietkou sa podrobne zaoberal žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia. Krajský súd len poukazoval, že stavebníci sa dňa 13.05.2015 vyjadrili k tejto námietke žalobcu a doložili výkres preukazujúci, že časť základu oplotenia sa nachádza pod povrchom pozemku žalobcu. Je však nutné zdôrazniť, že k reálnemu zameraniu rozsahu zásahu základu oplotenia nebolo možné pristúpiť, nakoľko sa tento nachádza pod nánosom zeminy a žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 12 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 532/2002. Stavebný zákon však neuvádza definíciu oplotenia. V žiadosti o dodatočné oplotenie stavby, ktoré bolo stavebnému úradu doručené dňa 28.10.2011 stavebníci uviedli, že oplotenie bolo zrealizované v roku 2003. Podľa fotodokumentácie doloženej stavebníkmi k vyjadreniu zo dňa 13.05.2015 je preukázané, že oplotenie bolo už v roku 2006 vyhotovené. Podľa výkresu č. 2 Rezy oplotením zo dňa 12.05.2015 žalobcom napádaný základ oplotenia zasahuje do jeho pozemku pod zemou v šírke 15 cm, pričom pozemok žalobcu parc. č. XX/X k. ú. W. je navýšený oproti pozemku stavebníkov parc. č. XX k. ú. W. o 65 cm. Fotografia žalobcu č. 4 priložená k odvolaniu preukazuje, že terén jeho pozemku je reálne navýšený, na fotografii č. 5 je viditeľný železný stĺpik a v tesnej blízkosti

kamenného plotu je postavená garáž žalobcu, ktorej časť je osadená na betónovom základe oplotenia zasahujúcom do pozemku žalobcu, ktorá by v prípade nutnosti odstránenia základu oplotenia musela byť taktiež odstránená. Celá nadzemná časť kamenného oplotenia je však umiestnená na pozemku stavebníkov. Čiastočný zásah do vlastníckeho práva žalobcu je zrejmý i z vyjadrenia stavebníkov zo dňa 13.05.2015. Reálne odstránenie tohto základu by však znamenalo reálne odstránenie časti stavby garáže žalobcu a nepriaznivý stav v dôsledku tohto zásahu do vlastníckeho práva žalobcu nebol žiadnym spôsobom preukázaný, nebolo preukázané žiadne obmedzenie žalobcu vo výkone jeho vlastníckeho práva.

Krajský súd vo svojom odôvodnení poukázal, že vlastníkovi pozemku nevyplýva všeobecná povinnosť oplotiť svoj pozemok a stavebný zákon ani vyhláška č. 532/2002 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len vyhláška č. 532/2002 Z.z.) neuvádzajú presnú definíciu pojmu plot alebo oplotenie. Stavebný zákon v § 139b ods. 7 písm. b/ uvádza, že za drobné stavby sa považuje aj oplotenie. Podľa § 55 ods. 2 Stavebného poriadku pri drobných stavbách, ktoré plnia doplnkovú funkciu k hlavnej stavbe a ktoré nemôžu podstatne ovplyvniť životné prostredie, t. j. aj pri oplotení, postačuje stavebnému úradu len ohlásenie.

Vychádzajúc z odôvodnenia Krajského súdu v Prešove, zo spisového materiálu vyplývalo, že medzi žalobcom a stavebníkmi existuje vlastnícky spor, ktorého podstatou je vyriešenie otázky vlastníctva určitej presne neurčenej plochy presahu základu oplotenia. Stavebníci uviedli, že návrh týkajúci sa oplotenia v rámci hranice pozemkov bol žalobcovi predstavený a tento nemal výhrady, len požadoval, aby kamenná stena ako súčasť oplotenia v kúte na rozdiel od sokla neprebíhala v osi, ale bola umiestnená celá na pozemku stavebníkov. Oplotenie bolo zrealizované s ústnym súhlasom žalobcu, stavebné práce boli ukončené v roku 2004, žalobca bol pri realizácii kamenného múra ústretový, sprístupnil plochu v línii potrebnej pre výkop základu aj rozšírenie. V minulosti sa na danom mieste nachádzalo staré oplotenie a nové oplotenie bolo uskutočnené so súhlasom žalobcu, taktiež technické riešenie bolo spoločne odsúhlasené.

Krajský súd ďalej konštatoval, že k námietke žalobcu, že stavebný úrad odmietol uviesť žalobcove námietky do zápisnice dňa 18.03.2015 z ústneho pojednávania spojeného s miestnym zisťovaním, krajský súd sa stotožňoval s argumentáciou správneho orgánu. Žalobca sa vyjadril v tom zmysle, že stavba nie je oplotenie, ale kamenný múr a tento tam nie je potrebný. Žalobca na znak súhlasu s obsahom zápisu túto zápisnicu podpísal, resp. potvrdil jej prevzatie, neuviedol tam žiadne svoje výhrady, námietky, resp. po prevzatí tejto zápisnice zo dňa 18.03.2015 mal možnosť tieto svoje námietky zaslať stavebnému úradu v písomnom podaní, pričom túto možnosť nevyužil. Žalobca takisto nepreukázal svoju námietku, že stavebný úrad postupoval tendenčne, a preto ju krajský súd považoval za neoprávnenú.

K námietke žalobcu o zásahu do jeho vlastníckeho práva na základe výkresu č. 2 krajský súd poukazoval, že v priebehu celého správneho konania túto námietku žalobca neuplatnil. Uplatnená námietka v konaní nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia, nakoľko je potrebné zhodnotiť reálny zásah do vlastníckeho práva, otázku primeranosti a vzájomnosti v uplatňovaných námietkach žalobcu, teda že samotné odstraňovanie časti základu plotu je nutné považovať za neprimeraný zásah pri uplatňovaní práva v rozpore s dobrými mravmi. Keďže ide o kamenný múr o výške cca 2,0 m, jeho výstavba trvala určitú dobu, kedy žalobca voči jeho výstavbe nenamietal, z čoho možno vyvodiť, že s jeho výstavbou súhlasil, čím súhlasil aj s umiestňovaním základu. K námietke o nutnosti aplikácie § 137 Stavebného zákona, krajský súd poukazuje na to, že sám prokurátor v proteste zo dňa 10.11.2014 upozornil stavebný úrad, že v konaní je potrebné súčasne rešpektovať koncentračnú zásadu, v súlade s ktorou stavebný úrad vyzve všetkých účastníkov konania, aby vzniesli svoje pripomienky a námietky. Žalobca na ústnom pojednávaní dňa 18.03.2015 nevzniesol námietku do zásahov do vlastníckeho práva, túto uplatnil až v podanom odvolaní, preto žalovaný v napadnutom rozhodnutí argumentoval aj rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžp 1/2011 zo dňa 20.07.2011. Námietka žalobcu, že nebol upovedomený o predložení odvolania žalovanému je nedôvodná. Stavebný úrad listom zo dňa

17.06.2015 upovedomil žalobcu, že jeho list č. 4391/2015 zo dňa 31.05.2015 bol zaslaný druhostupňovému správneému orgánu, nakoľko prebiehalo riadne odvolacie konanie a Stavebný úrad W. bude rešpektovať riadne rozhodnutie okresného úradu. Správny poriadok v § 57 ods. 2 neustanovuje formu, akou má byť účastník konania upovedomený o predložení odvolania odvolaciemu orgánu, ale z uvedeného listu bolo zrejmé, že žalobca o tom, že spisový materiál bol predložený odvolaciemu orgánu bol informovaný, preto je táto námietka žalobcu nedôvodná. K námietke o nelegálnej časti základov oplotenía, a teda že v časti presahu základov oplotenía na pozemok žalobcu parc. č. XX/X. k. ú. W. možno označiť túto stavbu za neoprávnenú, krajský súd poukazoval na § 135c Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak niekto zriadi stavbu na cudzom pozemku, hoci na to nemá právo, môže súd na návrh vlastníka pozemku rozhodnúť, že stavbu treba odstrániť na náklady toho, kto stavbu zriadil (ďalej len vlastník stavby).

Krajský súd vo svojom odôvodnení poukázal, že žalobca nepredložil relevantné dôkazy, ktorými by preukázal, že realizáciou oplotenía došlo k takému zásahu do jeho subjektívnych práv žalobcu, pre ktoré by sa žiadosti o dodatočné povolenie stavby nemalo vyhovieť. Stavebníci uniesli svoje dôkazné bremeno, predložili doklady o tom, že aj keď stavbu začali bez právoplatného stavebného povolenía, postavená stavba je v súlade s verejnými záujmami, a preto nebol dôvod na nariadenie odstránenia tejto stavby. Žalobca nepreukázal súdu, že rozhodnutiami a postupom stavebného úradu a žalovaného bol ukrátený na svojich právach v zmysle § 247 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd vyhodnotil všetky žalobné námietky ako nedôvodné; ustálil, že rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby sú v súlade so zákonom a v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia podľa ust. § 250j ods. 3 O.s.p.

Rozsudok krajského súdu v celom rozsahu napadol žalobca včas podaným odvolaním z dôvodu podľa § 205 ods. 1/ O.s.p., ktoré odôvodnil tým, že:

- a) V konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, a to pod písmenami h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

Vo svojom odvolaní žalobca uvádzal, že krajský súd napriek skutkovým zisteniam odporujúcim rozhodnutiam stavebných úradov postavil na skutkovo a právne vadnej argumentácii a nesprávnom výklade ustanovení stavebného zákona. Na pojednávaní dňa 16.06.2016 vykonal krajský súd dokazovanie výsluchom účastníkov konania, na základe ktorého mal preukázané, že oplotenie, ktorého stavba bola rozhodnutiami stavebných úradov dodatočne povolená sa v skutočnosti nenachádza na parcele č. XX a XX k. ú. W., ale že sa v skutočnosti nachádza na parcelách č. XX a XX/X k. ú. W., teda aj na parcele patriacej do vlastníctva žalobcu, do ktorej toto dodatočné povolené oplotenie zasahuje. Žalovaný a aj prvostupňový správny orgán postupovali a rozhodli v rozpore s ust. § 3 a § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, kedy si nesplnili svoju úradnú povinnosť - zistiť presne a úplne skutočný stav veci. Rozhodnutia vydané týmito orgánmi skutočný stav nerešpektujú, nesprávne odôvodňujú poukazom na zásadu koncentrácie správneho konania, v zmysle ktorej sa k tejto zjavnej nesprávnosti žalobca údajne nevyjadril v priebehu ústneho pojednávania. Rozhodnutia vydané týmito orgánmi sú tak v zjavnom rozpore so zisteným skutočným stavom, keďže dodatočne povoľujú stavbu na iných pozemkoch, než na akých sa v skutočnosti nachádza, resp. výrok rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby odporuje skutočnému stavu preukázanému aj vykonaným dokazovaním jednak v samotnom správnom konaní, ako aj na pojednávaní na krajskom súde dňa 16.06.2016. Ako uvádzal žalobca povinnosťou krajského súdu bolo neposudzovať účelnosť ani vhodnosť správneho rozhodnutia, ale len jeho zákonnosť. Krajský súd však v rozpore s takto vykonaným dokazovaním tieto nezákonné

rozhodnutia potvrdil. Žalobca poukazuje na to, že zásada koncentrácie nemôže v žiadnom prípade konvalidovať tento zjavný rozpor so skutočným stavom. Výsledkom rozhodnutia krajského súdu je tak stav, kedy všetci vedia, že sa predmetné oplotenie nachádza z časti na pozemku č. XX/X k. ú. W., hoci uvedená parcela nie je v rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby vôbec spomenutá, a naproti tomu sa v citovanom rozhodnutí nachádza parcela č. XX k. ú. W., na ktorej sa predmetné oplotenie ani len z časti nenachádza, pretože ide o parcelu, na ktorej sa nachádza rodinný dom účastníkov v 1/ a 2/ rade a tento je od povoleného múrika vzdialený najmenej 20 metrov.

Žalobca ďalej vo svojom odvolaní dával do pozornosti pochybnosť o objektívnom postupe krajského súdu, ktorý sa s hypotetickou argumentáciou o odchýlkach v meraní stotožnil, napriek tomu, že disponoval administratívnymi spismi prvostupňového i odvolacieho orgánu, z ktorých jasne vyplývalo, že žiadne meranie žiadnym z týchto správnych orgánov vykonané nebolo. Žalobca vytkol krajskému súdu konštatovanie, že stavebný úrad presne opísal umiestnenie stavby, čo žalobca označoval za zavádzajúce a nepravdivé, pretože odporuje vykonanému dokazovaniu a vyjadreniu účastníkov konania. Takýmto arbitrárnym postupom došlo zo strany krajského súdu k naplneniu odvolacieho dôvodu daného ust. § 205 ods. 2 písmeno a) a d) Občianskeho súdneho poriadku.

Vo svojom odvolaní žalobca ďalej uvádzal aj naplnenie dôvodu podľa § 205 ods. 1 písmeno d) tým, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil dôkazy. Žalobca namietal, že podpísanie zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 18.03.2015 nebol znak súhlasu s jej obsahom, ale že svojim podpisom iba potvrdil prevzatie kópie tejto zápisnice nasledujúci deň po ústnom pojednávaní, t. j. že mu takáto zápisnica bola odovzdaná. Ďalej poukazoval, že pracovník stavebného úradu uviedol, že svoje námietky môže uplatniť v odvolacom konaní. To, že krajský súd poukazoval, že žalobca si mal možnosť svoje námietky zaslať aj v písomnom podaní si jednak vzájomne protirečí s jeho argumentáciou o koncentračnej zásade a zároveň krajský súd sa nevysporiadal s argumentáciou žalobcu, že tak neučinil z dôvodu zavádzajúceho poučenia pracovníka stavebného úradu, ktorý ho poučil o uplatnení týchto námietok v odvolacom konaní.

Žalobca vo svojom odvolaní ďalej namietal, že krajský súd námietku žalobcu o existencii čiernej stavby možno realizovať prostredníctvom žalôb na občianskom súde - žalobou o vydanie vecí a zapieracou žalobou. Poukazoval, že nesprávnosť posúdenia spočívala v absolútnej ignorancii ust. § 137 zákona č. 50/1976 Zb. Stavebného zákona, kedy žalobca namietal, že pri riadnom postupovaní správnych orgánov v konaní o dodatočnom povolení stavby a za situácie, ak by tieto orgány riadne zistili skutočný stav vecí, bolo ich povinnosťou v zmysle citovaného ustanovenia účastníkov na takéto konanie odkázať. Odkázanie na súd by však namiesto žalobcu zaťažovalo touto povinnosťou navrhovateľov konania o dodatočnom povolení stavby, ktorí by zároveň museli znášať aj náklady s tým spojené. Postupom krajského súdu však došlo k nezákonnému preneseniu týchto materiálnych nákladov na žalobcu.

Vo svojom odvolaní žalobca neopomenul ani konštatovanie, že za nekoherentné považoval aj poukazovanie krajského súdu na skutočnosť, že žalovaný vo svojom rozhodnutí nemohol pristúpiť k zameraniu rozsahu zásahu oplotenia do pozemku žalobcu, pretože tento sa nachádza pod povrchom pozemku žalobcu a žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 12 ods. 1 písm. b) vyhl. č. 532/2002 Z.z. Ďalej žalobca namietal, že zo strany žalobcu nebolo preukázané žiadne obmedzenie vo výkone svojho vlastníckeho práva, pretože túto skutočnosť mali príslušné správne orgány povinnosť skúmať pri skúmaní skutočného stavu.

Ako posledný odvolací dôvod žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd, kedy sa formálne v zápisnici o pojednávaní zo dňa 16.06.2015 ako aj v napadnutom rozhodnutí uvádza, že vo veci rozhodoval senát zložený zo sudcov: JUDr. Moniky Tobiašovej a sudkyň JUDr. Ľuboslavy Mruškovičovej a JUDr. Kataríny Morozovej, avšak z pripojenej zvukovej nahrávky z pojednávania je zrejmé, že predmetného dňa nepojednával senát v tomto zložení. Členkou senátu totiž bola sudkyňa z okresného súdu Košice-Okolie, ktorá žalobcovi v priebehu pojednávania osobne kládla aj otázky. Táto sudkyňa zákonnou sudkyňou v uvedenej veci nebola. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná stavba - oplotenie, zasahuje do pozemku žalobcu, tak prvostupňový správny orgán ani odvolací správny orgán nevydali dodatočné povolenie k celej stavbe - celému oploteniu, ako im to ukladá stavebný zákon v ust. § 66, ale len k jej časti nachádzajúcej sa na pare. č. XX. Časť stavby oplotenia,

nachádzajúca sa na pozemku žalobcu - parcele č. XX/X ostáva naďalej nelegálnou stavbou. Správne orgány sa tak vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali s celou vecou. Žalobca žiada po zohľadnení jeho argumentov, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel, resp. ho zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. V prípade úspechu si s poukazom na ust. § 205k O.s.p. uplatňovali trovy prvostupňového konania vo výške 380,24 €, ako aj trovy odvolacieho konania vo výške 221,58 €.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril v podaní zo dňa 14.09.2016 tak, že sa stotožnil s výrokom rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdil a účastníkom konania náhradu trov nepriznal.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili aj príbratí účastníci v 1. a 2. rade, a to v podaní zo dňa 28.10.2016, v ktorom uviedli, že nemajú žiadne námietky voči napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove, stotožňovali sa s výrokom rozsudku a tiež s jeho odôvodnením. Čestne prehlásili, že skutočnosti, ktoré uviedli sú pravdivé. Výhradu mali voči argumentu, ktorý uviedol žalobca vo svojom odvolaní z 03.08.2016, podľa ktorého údajne ich odvolaním zo dňa 13.05.2015 potvrdili, že obmedzujú žalobcu v jeho vlastníckych právach. Ďalej vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedli, že predmet sporu chronologicky a podrobne zdokumentovali technickými výkresmi, fotodokumentáciou a textom, nemožno v žiadnom prípade vyvodíť záver, ktorý by viedol k hore uvedenému argumentu. Navrhli, aby Najvyšší súd SR potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove.

K odvolaniu žalobcu sa príbratá účastníčka v 3. rade nevyjadrila.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril aj príbratý účastník v 4. rade, a to v podaní zo dňa 22.09.2016, v ktorom uviedol, že sa k odvolaniu nebude vyjadrovať. Podľa neho súd prebehol korektne.

Ako posledný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril príbratý účastník v 5. rade, a to v podaní zo dňa 22.09.2016, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že sa nevyjadruje, pretože podľa dostupných informácií OU Poprad v uvedenej veci nekonal a nemá o nej bližšie vedomosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť, nakoľko nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31.01.2019 potom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnom konaní, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnom konaní.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnom konaní preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnom konaní preskúmajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia

vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené prvostupňové správne rozhodnutie, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňové správne rozhodnutie a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. ISžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočné neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich dopĺňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Podľa § 88a ods. 1 stavebného zákona, ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a výzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

Podľa § 88a ods. 2, ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

Podľa § 88a ods. 4 cit. zákona, v rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby stavebný úrad dodatočne povolí už vykonané stavebné práce a určí podmienky na dokončenie stavby alebo nariadi úpravy už realizovanej stavby.

Podľa § 88a ods. 7 cit. zákona, na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú

ustanovenia § 58 až 66.

Podľa § 6 ods. 1 vyhlášky č. 532/2002 Z.z., vzájomné odstupy stavieb musia spĺňať požiadavky urbanistické, architektonické, životného prostredia, hygienické, veterinárne, ochrany povrchových a podzemných vôd, ochrany pamiatok, požiarnej bezpečnosti, civilnej ochrany, požiadavky na denné osvetlenie a preslnenie a na zachovanie pohody bývania. Odstupy musia umožňovať údržbu stavieb a užívanie priestorov medzi stavbami na technické alebo iné vybavenie územia a činnosti, ktoré súvisia s funkčným využívaním územia.

Predmetom súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OVBP2-2015/26798/71985/ŠSS-KK zo dňa 22.06.2015 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“).

Odvolací súd má z predloženého spisového materiálu za preukázané, že dňa 20.02.2015 začal správny orgán prvého stupňa konanie o dodatočnom povolení stavby - „Oploenie“ pre stavebníkov T.. B. Y. a manželka T.. T. Y., na pozemku LV č. XX, parc. reg KN-C č. XX a XX (zastavané plochy a územia) k. ú. W..

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že odvolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu sa podstatne neodlišovalo od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, s ktorej dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery považuje odvolací súd za vecne správne.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami správnych orgánov ako aj s ich právnym posúdením; v konaní, ani v rozhodnutiach správnych orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Správne rozhodnutia oboch stupňov obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení správne orgány uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Odvolací súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu žalobcu zamietol.

Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Pre odvolací súd tak bola v konaní nesporná absencia dôvodov brániacich dodatočnému povoleniu vykonaných stavebných prác (kamenný múr) a povoleniu jej užívania. Preto, ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu, považovať za správne.

Na tomto mieste považuje za vhodné uviesť, že zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 88a stavebného zákona upravuje jednak postup vlastníka nepovolenej stavby a jeho povinnosti a jednak postup stavebného úradu pri nepovolených stavbách. Z odsekov 1 a 2 vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia nepovolenej stavby alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami, spočíva na vlastníčkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Predpokladom úspešnosti stavebníka v konaní o dodatočnom povolení stavby je tak

preukázanie skutočnosti, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom. Vlastník stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstarat' všetky potrebné doklady, t. j. rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy a obce. Verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod. Posúdenie súladu s nimi vykonáva stavebný úrad ako príslušný prvostupňový orgán štátnej správy. Musí posúdiť najmä súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, určené záväzné limity a regulatívy, ktoré vykonáva obec. Rozsah požadovaných dokladov nie je taxatívne vymedzený, ale stavebný úrad pri ich určení vychádza predovšetkým z ustanovenia § 126 stavebného zákona, ktoré sa týka ochrany zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov podľa toho, o aký druh stavby ide, na aký účel sa má stavba užívať, ktoré záujmy budú stavbou dotknuté, kde je stavba umiestnená, či sú v predmetnom území vyhlásené ochranné pásma, a pod.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že správny orgán v rámci svojej kompetencie, ktorú mu zveruje stavebný zákon, by mal pri výkone verejnej moci dohliadať nad dodržiavaním nielen relevantných právnych predpisov vzťahujúcich sa k stavebnému konaniu, ale aj iných všeobecne záväzných právnych predpisov a zo svojej pozície by mal zabráňovať svoju rozhodovacou činnosťou výkonu takých subjektívnych práv, ktoré by zasahovali do výkonu práv iného subjektu s rovnakým obsahom práv.

V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky platí, že „Účelom konania o dodatočnom povolení stavby je následné zhojenie závažnej chyby, ktorou je prvotné vedomé ignorovanie zákona zo strany stavebníka pod podmienkou preukázania skutočnosti, že ďalšia existencia nepovolenej stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami, pričom dôkazné bremeno je na vlastníčkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona.“ (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/125/2010 zo dňa 28. 04. 2011)

V preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že správne orgány dospeli na základe výsledkov zisťovania k záveru, že dodatočné povolenie vykonaných stavebných prác je v súlade so stavebným zákonom. Rovnaký záver vyplýva aj zo všetkých vyjadrení a stanovísk príslušných orgánov predložených stavebníkmi.

Podľa názoru senátu najvyššieho súdu sa správne orgány dostatočne vysporiadali s argumentáciou žalobcu, ktorý v priebehu celého stavebného konania namietal presah predmetnej stavby do jeho pozemku, pretože sa svojím podzemným umiestnením nachádza aj na parcele č. XX/X k. ú. W., a že žalovaný legalizoval len časť stavby na parc. č. XX a XX k. ú. W.. Za tohto stavu vo veci podľa odvolacieho súdu neexistujú vážne pochybnosti o tom, že správne orgány nepochybili, ak už vykonané stavebné práce dodatočne povolili.

K uvedenému odvolací súd ešte dodáva, že rozhodnutie o dodatočnom stavebnom povolení je konštitutívne rozhodnutie, ktorým sa samotný právny stav zakladá, keďže sa v ňom určujú podmienky prípustnosti stavby, ktorá síce bola už z časti realizovaná, avšak bez stavebného povolenia. Samotné meritórne rozhodnutie teda už zakladá stavebníkovi povinnosť vlastne len stavbu dokončiť za podmienok v ňom uvedených. Z charakteristiky rozhodnutia - dodatočné stavebné povolenie vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktoré dodatočne legalizuje už postavenú stavbu a v konaní o vydanie dodatočného stavebného povolenia stavebný úrad skúma, či začatím stavby bez stavebného povolenia nedošlo aj k porušeniu práva na ekologické, hygienické a občianske práva a k zníženiu štandardu bývania. V prejednávanej veci odvolací súd uzavrel, že vydaním dodatočného stavebného povolenia nemohol byť žalobca reálne ukrátený na svojich právach, tak ako to tvrdil, pretože na mieste, kde je postavená dodatočne povolená stavba (kamenný múr) bola v minulosti postavená maštal'.

Žalobca od začiatku konania o dodatočnom povolení stavby podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b) v spojení s ust. § 88a ods. 4 a 7 stavebného zákona, po zrušení prvého rozhodnutia v tejto veci z podnetu protestu

prokurátora, bol účastníkom stavebného konania, čo vyplýva z oznámenia stavebného úradu č. 153/2015 zo dňa 20.02.2015 a mal možnosť uplatniť svoje námietky na ústnom pojednávaní dňa 18.03.2015, ktorého sa zúčastnil podľa doloženej zápisnice nachádzajúcej sa v spise, do ktorej uviedol, že stavba nie je oplotenie ale kamenný múr“. Žalobca teda svoje procesné právo využil.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v stavebnom konaní sa uplatňuje koncentračná zásada, ktorá vyplýva z § 61 stavebného zákona (poukázal na to i prokurátor v proteste), to znamená, že po termíne určenom stavebným úradom sa na pripomienky a námietky účastníkov konania neprihliada. Účelom tejto zásady je, že zákonodarca chcel bezpochyby stanoviť určité limity stavebného konania, zamedziť neustálemu generovaniu nových námietok, ktoré by vo svojom dôsledku mohli zabrániť akejkolvek stavebnej činnosti. Uvedená koncentračná zásada platí aj pre odvolací správny orgán, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku proti prvostupňovému správneho orgánu v rozsahu vznesených námietok v rámci prvostupňového stavebného konania. Stavebný úrad však musí zainteresované subjekty na túto skutočnosť písomne upozorniť a jednoznačne určiť lehotu na uplatnenie ich pripomienok a námietok (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júla 2011 sp. zn. 6 Sžp 1/2011). O takýto prípad ide i v prejednávanej veci a podľa názoru súdu stavebný úrad a ani žalovaný už nebol povinný zaoberať sa námietkami žalobcu. Žalobca však v odvolacom konaní a v súdnom konaní neustále rozširoval námietky a uplatňoval nové námietky, ktoré sa nezhodovali s námietkami uvedenými na pojednávaní dňa 18.03.2015 do záznamu na stavebnom úrade.

Pokiaľ ide o ostatné námietky žalobcu, aj podľa odvolacieho súdu sú irelevantné, nakoľko prvé stavebné povolenie stratilo platnosť zrušením (vykonanie štátneho stavebného dozoru, podaného protestu prokurátora), a preto sú všetky tieto námietky neopodstatnené, uplatnené v rozpore s koncentračnou zásadou podľa § 61 stavebného zákona, nakoľko im chýba právna argumentácia porušenia konkrétnych hmotnoprávných ustanovení stavebného zákona t. j. nie je zrejmé ochrany akých práv a právom chránených záujmov sa odvolateľka domáha.

Odvolací súd námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávne právne posúdenie veci vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko žalovaný správny orgán a súd prvého stupňa riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Uviedol, že procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou správneho orgánu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že v zmysle konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok zo dňa 21.01.2009 vo veci García Ruiz proti Španielsku, rozsudok zo dňa 19.04.1994 vo veci Van de Hurk proti Holandsku) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, zn. III. ÚS 260/06) nie je potrebné, aby bola daná podrobná odpoveď na každú vznesenú námietku, ale je vždy potrebné podľa povahy veci reagovať v odôvodnení rozhodnutia na zásadnú a relevantnú námietku.

Odvolací súd nepovažuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za nezákonné, nakoľko v odôvodnení žalovaný uvádza jednotlivé ustanovenia právnych predpisov s výkladom obsahu právnej normy na prejedávanú vec v kontexte na vznesené námietky odvolateľa (žalobca). Podľa názoru odvolacieho súdu rozsudku krajského súdu a ani rozhodnutiu žalovaného nechýbajú podklady o ktoré opiera svoje rozhodnutie a preskúmateľná úvaha. Problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napr. v nálezoch sp. zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (týka sa aj rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci.

S prihliadnutím na zákonom predpísané náležitosti napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že

obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (napr. uznesenie Ústavného súdu SR IV.ÚS 63/2014, II.ÚS 218/02, III.ÚS 198/07), odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá.

Z podkladov spisového materiálu, vrátane administratívneho spisu žalovaného, je zrejmé, že správne orgány v posudzovanej veci na základe skutkových zistení dospeli k záveru, že pre dodatočné povolenie stavby boli splnené zákonné podmienky a k takému záveru dospel aj krajský súd. Tento ich záver je vo svetle uvedeného podľa názoru najvyššieho súdu správny. Správne orgány si pre svoje rozhodnutie zadovážili dostatok skutkových pokladov, aby mohli vo veci rozhodnúť a v konaní nebola zistená taká vada, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietke žalobcu, že vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd odvolací súd poukazuje, že zo spisového materiálu konkrétne v zápisnici o pojednávaní zo dňa 16.06.2016 boli účastníci poučení o možnosti namietat právomoc a príslušnosť súdu, osobu sudcu. Po tomto poučení krajským súdom neboli od procesných strán vznesené žiadne námietky, preto odvolací súd konštatuje, že obsadenie súdu bolo správne.

Z vyššie uvedených dôvodov aj odvolací súd považuje rozhodnutie žalovaného za zákonné a preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.